

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Un popor atât prețuiește cât a înțeles din Evanghelie.

(Simion Mehedinți)

Nr. 188 / 20 noiembrie 2016

SFÂNTUL IERARH
NECTARIE
TAUMATURGUL

1846 - 1920

ÎNȘELAREA VINE DIN NEGRIJĂ

Dar de ce a fost înșelat cel dintâi om? Pentru ce în cea dintâi punere la încercare a libertății lui morale a fost biruit? Oare nu era destul de puternic ca să stea împotriva, ca să rabde încercarea? Nu, fiindcă niciodată Dumnezeu nu îngăduie ca peste putere să fie ispitit omul. Dreptatea Lui nu îngăduie o astfel de încercare, încercarea era pe măsura puterii lui și a capacității de a se împotrivi. Dar atunci pentru ce a fost biruit? Pricina înfrângerii lui se află în omul însuși, fiindcă, deși puterea împotrivirii era în el însuși, totuși nu s-a folosit de ea. Dar care este pricina unei astfel de omisiuni? Negrija, neatenția față de ceea ce se cuvenea. Căci s-ar fi convenit ca omul să se înalțe la Dumnezeu, să își raporteze mintea numai la Dumnezeu și să nu caute desfătare în bucurarea de fapte. Ațintirea privirilor lui spre cele pământești a

atras după sine negrija față de ceea ce era cuvenit lui Dumnezeu și negrija omului față de ceea ce era cuvenit stării lui. Prin neluare aminte deja s-a îndepărtat de Dumnezeu, a pierdut mare parte din puterea dumnezeiască ce îl întărea și, din această pricină fiind biruit, a căzut în păcat. Dacă Adam nu era deja îndepărtat de Dumnezeu, nu ar fi fost biruit, fiindcă puterea lui Dumnezeu l-ar fi întărit. Ațintirea privirilor spre pomul interzis era semnul atașamentului lui față de materie. Atunci este cineva ținut spre materie, când ochii îi sunt distrași de la Dumnezeu. Căutarea la frumusețea roadelor pomului oprit era semnul cugetelor pământești, încă de la privirea înspre pom, căderea lui Adam era un fapt deja împlinit.

Diavolul l-a îmboldit pe omul care stătea deja sub umbra pomului tânjind după roadele lui. Dacă omul nu și-ar fi ațintit privirea spre pom, nu ar fi fost biruit de diavolul.

Ațintirea privirii a atras după sine căderea, astfel încât nu vreo neputință a lui morală sau vreo imperfecțiune a atras după sine căderea și înșelarea, ci nepăsarea față de înalta lui datorie, față de datoria de a-L sluji pe Dumnezeu și numai spre El să își ațintească privirea. Pentru această pricină și Domnul îndeamnă de multe ori pe ucenicii Lui să privegheze și să se roage neîncetat, ca să nu cadă în

ispită. Fiindcă, în timp ce priveghează și se roagă, mintea privește către Dumnezeu, iar săgețile slobozite din arcul vrăjmașului nu mai pot să semene gânduri rele. Dar provoacă răni grele de îndată ce găsesc mintea și cugetul împrăștiat în făptura creată. Și cu adevărat atunci suntem ispitiți, când simțim atacul, și îl simțim același când atenția noastră se concentrează asupra atacului însuși și când există învoire cu el. Pentru aceasta a zis: ca să nu intrați în ispită, adică să primim atacurile, fiindcă în măsura în care le respingem nu suntem duși în ispită. Adam a căzut în ispită fiindcă a primit atacul. Așadar păcătuim din pricina dispoziției noastre spre păcat, dispoziție care ne vine din nepăsarea față de slujirea lui Dumnezeu.

Despre păcatele din nepăsare iată ce scrie dumnezeiescul Hrisostom: *„Căci așa cum ar fi nefiresc ca cineva să țină casa fără sfeșnic seara și să vadă lumină, la fel de nefiresc ar fi ca sufletul să vadă fără lumina învățăturii. De aici ne și învoim cu multe păcate, fiindcă nu aprindem degrabă candela în suflet. De aici și cădem în fiecare zi, de aici și multe lucruri rele ne vin nouă în minte, cum ni se întâmplă adeseori, fiindcă, deși am primit auzirea dumnezeieștilor cuvinte, înainte de a păși afară pe ușa bisericii, îndată le*

lepădăm și, stingându-se lumina, umblăm în mult întuneric.

Dacă deci acestea s-au întâmplat până acum, să nu se mai întâmple de acum înainte, ci să ținem neîncetat candela aprinsă în minte și să ne înfrumusețăm sufletele mai mult decât casa. Căci sufletul rămâne aici, în biserică, deși, îndreptându-ne spre casă, plecăm de aici. Pentru aceea trebuie să îl învrednicim pe el de și mai multă grijă.

Acum însă sunt unii care petrec astfel în chip nenorocit, care își împodobesc casele de aici cu acoperișuri aurite și cu broderii în piatră și gravate cu flori și cu colonne poleite și cu toate celelalte. Dar mintea care petrece mai trândav decât cel mai sărac han o trec cu vederea, plină de tină, de fum și de multă duhoare și de negrăită sărăcie. Iar pricina tuturor acestora e în faptul că sfeșnicul învățaturii duhovnicești nu arde înlăuntrul nostru. Pentru aceasta, neglijăm pe cele cu adevărat necesare, iar cele care nu sunt vrednice de nimic se bucură de multă osteneală din partea noastră. Acestea le spun nu numai cu privire la cei bogați, ci și cu privire la cei nevoiași.”

De aici ne vine și călcarea legii morale, de aici feluritele păcate, de aici îndepărtarea de Dumnezeu, de aici zidul despărțitor ridicat între Dumnezeu și om, de aici multe lucruri înfricoșătoare, care ne

întristează pe noi și tot de aici vine și multa noastră îndrăcire.

Sursa: *Despre îngrijirea sufletului*, Sfântul Nectarie din Eghina, Editura Sophia

**ARHIMANDRITUL
EMILIANOS
SIMONOPETRITUL**

**FOLOSUL CITIRII NUMELOR
DE PE POMELNICE**

Strigăm, să-L rugăm pe Dumnezeu pentru noi și pentru morții noștri, și să știți că morții noștri, când ne rugăm neîncetat, se apropie tot mai mult de Dumnezeu și ajung în cele din urmă în slavă, câtă vreme nu o refuză.

În fiecare sâmbătă, la mănăstiri, se săvârșesc două Liturghii. Una e în katholikon și cealaltă în cimitir. În fiecare sâmbătă, mănăstirea citește foarte multe nume de adormiți, cerând de la Dumnezeu să-i așeze în slava Lui. În toate mănăstirile se face, sâmbătă de sâmbătă, panihidă pentru cei adormiți.

Un ieromonah citea într-o zi o mulțime de nume și, obosind, s-a întrebat: Oare se mântuie cei pe care îi pomenesc? Simt ei ceva? Oare cerul simte că eu mă rog acum pentru cei care au plecat de pe pământul văzut? Sunt ajutați oare cei morți?”

În acel moment, fiind obosit, s-a sprijinit de strana sa, și-a închis puțin ochii și, între somn și veghe, într-o stare de priveghere a minții,

dar și de oboseală a trupului, și-a ridicat ochii în sus și vede...vede...oh, oh! Ce se petrece acolo? Nenumărate duhuri ale celor adormiți și, împreună cu ele, și sfinții, și îngerii. Iar înaintea tronului Lui Hristos stătea, cu preafrumoasa ei haină, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și cu chipul ei luminos arăta către duhuri, Îl privea pe Hristos și spunea: „Fiul meu și Dumnezeul meu, eu mijlocesc pentru toți aceștia! Primește glasurile sfintei Tale Biserici!” Și atunci monahul a auzit cum toți morții au început să cânte: „Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te, ceea ce ești plină de har(...), că ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre.

Sursa: doxologia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Luni <i>21 noiembrie</i>	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie → <i>Intrarea în biserică a Maicii Domnului</i>
Marți <i>22 noiembrie</i>	18:00	Sfântul Maslu
Joi <i>24 noiembrie</i>	18:00	Vecernia și Utrenia
Vineri <i>25 noiembrie</i>	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie → <i>Sfânta Mare Mucenică Ecaterina</i>
Sâmbătă <i>26 noiembrie</i>	18:00	Vecernia
Duminică <i>27 noiembrie</i>	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro